

Forhandling

Mette Frederiksen (S):

En stærk offentlighed har ikke behov for sandheder, det er nemlig ikke altid, at sandheden overhovedet findes. En stærk offentlighed har derimod behov for kendsgerninger, viden, lødighed og dybde, for hvis det ikke er til stede, hvordan skulle vi så overhovedet kunne diskutere det samfund, vi lever i? Det er lige præcis derfor, vi har rejst forespørgslen her i dag.

Vi har behov for en sammenhængende mediepolitik, der tager højde for de udfordringer, de forskellige medier står over for. Statsministeren tegnede nærmest et glansbillede: Det går godt, og det kan komme til at gå endnu bedre. Men er det virkelig rigtigt? Lad mig give et par eksempler. Den skrevne presse har oplevet en betydelig bladdød. I hele landet er der forsvundet aviser. Faktisk er to tredjedele af de aviser, der fandtes i Danmark efter anden verdenskrig, enten lukket eller fusioneret med andre, og det er en ændring af en sådan karakter, at den har betydning for hele den offentlige debat i Danmark.

Det er vanskeligt at undgå, at en så radikal formindskelse af antallet af selvstændige aviser ikke får betydning for omfanget af de bragte nyheder, indgangsvinklen til dem og kvaliteten af dem. Jo færre dagblade i Danmark, jo færre indgangsvinkler til den offentlige debat. Det er måske en fordel for det spil, der omgiver politik, virksomheder og interesseorganisationer, men bestemt ikke en fordel for den offentlige debat.

Der er sket meget, når det gælder de elektroniske medier. Den femte landsdækkende radiokanal er solgt til Sky Radio, og salget skulle ifølge regeringen og ikke mindst kulturministeren give os mere kvalitet, mere at vælge imellem. Mest af alt har vi dog bare fået mere af det samme. Den journalistiske fantasi og ambition på Sky Radio rækker nærmest ikke længere end til at sætte lyd på ritzautelegrammer og til forudsigelige magasinprogrammer om sex og erotik. Det er nyhedsformidling, som er nærmest klinisk renset for selvstændig journalistik, og er det mangfoldighed og pluralisme? Jeg har svært ved at få øje på, hvordan det skulle styrke mangfoldigheden eller give mere vitaminindhold til de danske medier. Statsministeren taler om, at der er kommet konkurrence på den landsdækkende radios side, konkurrence på kvalitet, men det er meget svært at få øje på.

Så er der spørgsmålet om TV 2. Vi er glade for, at regeringen genovervejer salget af TV 2, og vi er glade for, at den skråsikkerhed, der var omdrejningspunktet for diskussionen om TV 2 i forbindelse med medieforligets indgåelse, er erstattet af større eftertænkksomhed, omtanke og overvejelser. Eksemplet med Sky Radio viser jo til fulde, hvor galt det kan gå. Statsministeren talte om behovet for to konkurrerende public service-stationer, og at det skal være muligt for TV 2 at tiltrække anden kapital og indgå nye alliancer, men der er intet til hinder for, at TV 2 kan gøre det i sin nuværende form eller i en ændret form. Der er ikke behov for en fuldstændig privatisering.

Så er der spørgsmålet om Danmarks Radio, som ikke blev behandlet i særlig høj grad af statsministeren. Medieforliget indeholder et beslutning om at give bestyrelsen i Danmarks Radio et overordnet programansvar, men for os at se er enhver politisk indblanding i mediernes redaktionelle linje fuldstændig uacceptabel. Det er både kortsigtet og ekstremt risikabelt at give en politisk udpeget bestyrelse i Danmarks Radio det overordnede programansvar.

I verden, der omgiver os, er der masser af eksempler på problemet i at blande medier og politik sammen. Vi plejer her fra talerstolen at henvise til udviklingslandene i den sammenhæng, men det er meget mere relevant at pege på Italien og Berlusconi, på Murdochs globale medieimperium og senest på et Rusland, der nægter journalister indrejse. Det beviser, at vi har behov for en sammenhængende mediepolitik her i Danmark og for den sags skyld også i Europa.

Regeringens mediepolitik har båret præg af manglende sammenhæng og af ideologi: Store besparelser på de lokale radio- og tv-stationer, Rupert Murdoch og den femte landsdækkende radiokanal, de store besparelser på portostøtten, den ideologiske tilgang til TV 2's fremtid og endelig det nylig fremsatte lovforslag vedrørende Post Danmark, som kan risikere at forringe forholdene for dagbladene yderligere. Det stiller krav til Folketinget, og det stiller krav om en meget mere offensiv tilgang til hele medie-spørgsmålet. Vi skal ikke læne os tilbage og afvente, hvad der kommer til at ske på området. Vi skal være et skridt foran og for alvor diskutere, hvad det er for nogle rammer, der skal sikres for medierne i Danmark, for de gode medier kommer ikke nødvendigvis af sig selv længere.

For Socialdemokratiet er det helt centralt, at der afsættes flere midler til de lokale radio- og